

Τὸ κῦμα τὸ θαλάσσιον βοῶν,
 ἢ τοῦ βουνοῦ ἀγροτική ῥοδὴ,
 οἱ πτερωτοὶ τοῦ δάσους μελωδοί,
 μ' ἐπλήρουν τὴν ψυχὴν ἀρμονιῶν.
 Ἄλλ' εἰς τὴν φύσιν ἤδη ἀρμονία
 ἐν ὄνομα ὑπάρχει, λέξις μία.

Δὲν ἔχει τώρα ὁ καιρὸς πτερὰ.
 Πιέζων τὴν καρδίαν μου βαρὺ
 τὸ βῆμα τῆς ζωῆς βραδυπορεῖ,
 ἡμέρα πᾶσα ὡς αἰὼν περᾶ.
 Τὸν θάνατον ἢ σὲ ἀνυπομόνως
 ζητῶ θρηνῶν, ἀφ' ὅτου εἶμαι μόνος.

ΠΑΡΑΚΜΗ

Μελ. Gounod : (Que fais-tu blanche Tourterelle?)

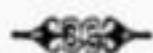

Παρῆλθεν ἡ παιδρὰ νεότης·
 τριγύρω μου σιγή.
 Καὶ σὺ, καρδία μου ὑπνώττεις,
 ὥς νὰ σὲ φάγ' ἡ γῆ.
 Εἰς τῆς ἡμέρας μου τὸ τέλος
 δὲν πρέπει ἄσμα, οὐδὲ γέλως
 εἰς χεῖλη τὰ ὠχρά.
 Πᾶν βλέμμα ἀπ' ἐμοῦ ἐστράφη,
 καὶ ἡ καρδία μου ἐτάφη,
 καὶ κλείεται ψυχρά.

Πλὴν ἐκεῖ ποῦ κεῖται
καὶ ἀναισθητεῖ,
εἰς αὐτὴν κινεῖται
δὲν ἡξεύρω τί.

—
Πρὸς ἄλλους εὐγενῇ σέ εἶδον
νὰ τοῖς προσμειδιᾷς,
κ' ἐπελαθόμην καὶ ρυτίδων
καὶ κόμης πολιᾶς.
Πρὸς σέ φοβούμενος προέβην·
Σὺ μ' ἀνταπέδωκας πλὴν χλεύην
καὶ βλέμμα αὐστηρόν.
Ἀπῆλθες, καὶ μ' ἀφῆκες μόνον,
κ' ἔκτοτ' ἡσθάνθην ξένον πόνον
ἐντός μου καυστηρόν.
Λέγε μ' ἐλευθέρως,
καὶ σ' εὐγνωμονῶ,
μήπως καὶ εἶν' ἔρως
τοῦτ' ὅπου πονῶ ;

ΣΕ, ΣΕ

Μελοδ. Du du liegst mir im Herzen, B, 4p. 23

Σέ, σέ ὅπου πηγαίνω,
σέ, σέ ὅπου σταθῶ
σέ, σέ μόνην προσμένω,
μόνην ζητῶ καὶ ποθῶ.

